

Lumina

Foaie săptămânală

Schimb
On. Red. «Transilvania»
Loco (str. Șaguna 6)

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an Lei 40—
Pe o jumătate de an 20—
Pentru străinătate 100—
Pentru America pe un an dolari 2—

Un număr 1 Leu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Redactor responsabil: Preotul Iosif Trifa.

ANUNȚURI

se primesc la administrația din strada Mitropoliei 45

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un șir petiț 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Preoții.

Preoții noștri din Mitropolia Ardealului s'au strâns în congres (șfat) acum Mercuri și Joi aici la Sibiu să se sfătuiască cum și-ar putea împlini cu tot mai multă izbândă frumosele lor chemări de păstorire sufletească a poporului.

Preoțimea noastră a avut o mare chemare în trecutul neamului nostru. Veacuri dearândul preoții noștri au fost povățuitorii și îndrumătorii sufletești ai poporului român. Vorba «părinte» pe care alte neamuri n'au dat-o preoților, cuprinde în sine toată mărturia trecutului despre ce a fost preotul român în mijlocul satului și poporului său. Dar preotul român a avut și o mare chemare de îndrumător și apărător al sufletului românesc. Străinii urau din tot sufletul lor pe «popa valah» tocmai din pricina că vedeau în el pe paznicul sufletului românesc.

Și acum cu vremurile schimbate, tot preotul a rămas conducătorul cel adevărat al poporului. «Părintele» din mijlocul satului cunoaște mai bine ca oricine altul tratul, păsurile și năcazurile «fiilor» săi. Deputații se pogoară în popor numai cam la alegeri când le trebuie voturi, advocații când au pări, doftorii când ești bolnav, dar preotul este totdeauna în mijlocul năcazurilor sufletești și trupești ale oamenilor. Mai mult chiar decât atât: preotul trăește și el însuși năcazurile, greutățile fiilor săi. Apăsăți de greul vieții, cei mai mulți preoți lucră în rând cu păstorii lor, ca să-și poată scoate pâine din pământ și spese pentru copii lor dela școală. Pe cine ar iubi poporul mai mult decât pe acela pe care-l vede lucrând și suferind alături de el.

Mulți în multe părți vorbesc și dau sfaturi despre tăria și întărirea satelor noastre. Eu zic că adevărata tărie a unui sat este numai una și numai aceea dacă în sat este «o turmă și un păstor» cum zice evanghelia; adică atunci când păstorul «are grijă de oi», «le chiamă pe nume» și le «scoate» pe ele la pășunea și izvoarele învățăturilor sufletești, iar oile «ascultă glasul lui și merg după dânsul căci cunosc glasul lui». Aceasta a fost tăria noastră în trecut și de va slăbi această legătură între păstor și turmă, între oameni și Dumnezeu, amin zic vouă Românilor că noi vom fi mai slabi astăzi în vremea libertății decât ieri în vremea iobăgiei. P. Trifa.

Glasul celor ce strigă în pustiu...

Mai săptămânile trecute într'un sat din Ardealul nostru s'au strâns laolaltă 5 femei. Le-a strâns laolaltă un mare năcaz pe care l-au pus pe hârtie în formă de jalbă și l-au trimis la Vlădica lor, doară, doară de acolo le-ar veni ceva ajutor. Ascultați ce scriu cele 5 femei în jalba lor:

«Iată, prin aceste puține cuvinte vei ști, bunul nostru părinte sufletească, că ne rugăm noi, cinci femei în vârstă, de D-voastră: Sfinția Ta să faci bine, dacă îi putea să oprești beutura de pe satele noastre, ca și în America, că soții noștri nimic nu lucră, numai beau și tot duc pe ce pot pune mâna la jidan; și ura și blestemele sunt neîncetate în toate sărbătorile și Duminecile, și nu avem haznă de lume. Ne rugăm cu suspin și lacrimi până la pământ, să ne împliniți cererea, că am petrecut o parte din viață tot cu ură și blestem dela ai noștri soți bețivi. Mai mult blastemă, decât să roagă, și nu mai putem răbda. Suntem 5 femei, năcăjite pentru soții noștri fără ispravă la beutura și cumpăt, și mare jug și greutate suferim. Ne am înțales să

scriem la D-voastră, să știți traiul nostru cel cu lacrimi pentru beție. Și am scris fără știerea soților noștri, că de ar ști ne ar prăpădi».

Iată scrisoarea celor 5 femei. Precum vedeți, deastădată sărmanele femei nu cer în jalba lor nici pâine, nici haină, sau bani, ci ele cer închiderea crăjmelor în Dumineci și sărbători, dânduși seama că acesta e izvorul tuturor răutăților. «Nu cerem alt ajutor decât acesta» — vreau par'că să spună femeile — pentru că crăjma ne fură haina, pâinea, banul, sănătatea, pacea și liniștea din casele noastre. Orice ajutor este zadarnic până când nu ne scăpați de această pacoste». — Așa grăesc cele 5 femei. Dar plângerea nu e numai a lor, ci e plângerea și gratul milioanelelor de femei și copii a căror soți și tați își prăpădesc munca, sănătatea, pâinea și haina căsii prin cele crăjme. Oare conducătorii noștri sufletești și politici vor asculta plângerea femeilor sau jalba lor va rămânea și de data asta glasul celui ce strigă în pustiu... Până când?

Trei pedeci pentru carte și evanghelie.

Două adunări s'au ținut în luna aceasta aici la Sibiu. Una a fost a Asociațiunii iar alta a preoțimii. În amândouă aceste adunări, conducătorii poporului s'au sfătuit și au plănuit lucruri bune pentru deșteptarea și luminarea poporului. Asociațiunea a rămas să răspândească cartea, iar preoțimea să vestiască evanghelia lui Hristos. Dar atât Asociațiunea cât și preoțimea au ajuns la constatarea că sunt 3 mari pedeci pentru răspândirea cărții și vestirea evangheliei și până nu se vor delătura aceste pedeci, ispravă mare nu se va putea face. Aceste trei pedeci și delăturarea lor sunt: 1. Să se închidă crăjmele în toate Duminecile și sărbătorile. 2. Tot așa să se închidă și toate prăvăliile (boltele) și să se opriască târgurile ce se fac în Dumineci și sărbători. Aceste 2 lucruri sunt dorite și așteptate acum pe tot locul pentru că până când crăjma lui Ițig va sta deschisă Dumineca și ca un iad va înghiți pe oamenii ce ies din biserică, zadarnică este chemarea cărții și vestirea evangheliei. Numai când eșind Dumineca din biserică, oamenii vor afla crăjma închisă, se vor strânge să cetiască o gazetă bună, sau Biblia sau o carte bună.

A treia pedecă, care privește mai ales vestirea evangheliei este aceea că din toate părțile vin știri că slujbașii dela administrație în foarte multe locuri nu respectează Duminecile și praznicile. În foarte multe locuri Dumineca sunt pline cancelariile de

oameni chemați să-și isprăvească afacerile și pe lângă aceasta rar unde slujbașii dau pilda cea bună plecând și ei Dumineca la biserică. Asta e o mare greșală pentru că pe deoparte poporul ia pilda cea rea, iar de altă parte se departă sufletește de «Domnii noștri» pe cari numai la Crăciun și Paști îi vede în mijlocul său la biserică.

Protopopul V. Podoabă în adunarea Asociațiunii a spus în această afacere o pildă grăitoare din trecut. Și anume în vremea absolutismului de după anul 48, funcționarii de Neamț au primit ordin dela marii lor să meargă regulat la biserică Românilor. De ce? D'apoi deaceea pentru că văzându-i poporul între ei la biserică a zis «căștia» Domnii noștri cei cu iubire de Dumnezeu și de popor», adică prin aceasta Nemții și au câștigat încrederea și iubirea poporului. Ungurii au făcut altcum: au pus Români renegați și răi în slujbe și cu aceasta au aplecat poporul să strige: «nu ne trebuie Domni de român». — Iată dar cum trecutul dă slujbașilor noștri pilde grăitoare despre felul cum trebuie să se apropie de încrederea și dragostea poporului prin cinstirea praznicelor și cercetarea bisericii.

Aceste sunt cele trei pedeci cari mai ales stau în calea cărții și Evangheliei. Să se delătura fără amânare spre binele trupest și sufletească al poporului nostru.

I. T.

Moștenitorul tronului român.

Principele Carol și Principesa Elena.

Iarna.

De câteva zile avem iarnă și de data asta iarna ne-a aflat mai negata ca oricând. Așteptam să stea ploile să gătam cu sămănatul și iată iarna a căzut peste noi. «N'am avut toamnă în anul acesta» vorbesc economii și năcazul este că multe ogoară au rămas nesămănate și nu vor da pâne la vremea sa.

Dar vremea și umblarea ei de acum să ne fie și de învățătură sufletească. Cetitorule! Ț-ai arat și Ț-ai sămănat tu și ogoarele tale sufletești, sau aștepți mereu amăgindu-te cu vorbele «că mai am vreme». Nu-ți amăna lucrurile și datoriile sufletești de azi pe mâine, ci văzând cum iarna de acum a aflat multe ogoară nesămănate, te gândește că și iarna morții ar putea să te afle tot așa, cu ogoarele sufletești nelucrate și nesămănate.

Știri din țară.

Cum stau partidele politice. Încă nici unul din partidele de împotrivire (opoziție) nu și-a ținut congresul și așa nu se știe încă de vor lua parte sau ba la ședințele parlamentului ce se vor deschide acum în Noemvrie. Se dă cu socoata că averescanii și țărăniștii vor lua parte. Se vorbește și de intrarea lui Goga în guvern ca ministru. Partidul național își ține mai departe adunările populare. Dumineca trecută a avut o mare adunare la Cluj. Partidul liberal pregătește planurile (proiectele) de legi pe cari le va aduce în casa țării. Intre aceste proiecte cel mai însemnat e așa numitul:

Reforma Constituției, adică schimbarea și așezarea de nou a tuturor legilor pe cari va sta temelia țării. Această reformă pregătește un fel de legi pentru toată țara după ce ținuturile alipite și astăzi țin încă legile cu cari au apucat din stăpânirile trecute. Această reformă este de cea mai mare însemnatate și deputații noștri au datoria să chibzuiască bine asupra ei.

Partidele ungurești din Ardeal erau și ele d-zbinate în 3 părți. Acum s'au strâns într'un singur partid și o singură tabără. Oare n'ar fi bine să facă și partidele noastre așa?

Din lumea mare.

Păgânii omoară pe creștini. Ceeace se petrece acum la Răsărit este cu adevărat o rușine pentru vremurile noastre. Turcii îngâmfaiți de biruință, omoară mereu sute și mii de creștini și se pregătesc să și curețe țara lor prin sabie și moarte de «câini» cum numesc ei pe creștini. Creștinii din țările Turcilor trăesc vremurile pline de groază și de moarte din începuturile creștinismului și toată vina acestui lucru o poartă Englezii și Francezii cari stau neputincioși la Constantinopol și Turcii le rād sub nas și omoară înainte pe creștini pentru că Aliații de ieri nu se pot înțelege. În urma acestei neînțelegeri, Turcii își fac de cap și fac ce vreau. La Constantinopol au omorât până chiar și soldați englezi și francezi. E de mirat cum Europa cea creștină și cultă poate suferi așa o barbarie și rușine.

Sfatul dela Lausanne s'a deschis la 20 Noemvrie și e vorba să limpeziască stările tulburi din Răsărit, dar de fapt și acesta e mai mult sfatul de înțelegere între neînțelegerile dintre Anglia și Franța. Dacă nici de data asta Anglia și Franța nu vor putea ajunge la un înțeles cu privire la stările din Răsărit apoi și sfatul dela Lausanne nu va face ispravă. România a trimis la acest sfat pe Duca, ministrul de externe.

«**Cel ce seamănă în carne, din carne va secera peire, iar cel ce seamănă în Duhul sfânt, din Duhul sfânt va secera vieață veșnică.**» (Galateni 6, 8).

O datină nouă și urâtă

— în postul Nașterii se fac jocuri. —

Acum Marți avem intrarea în sfântul post al Nașterii Domnului. Cu rugăcuni și purtări bune trebuie să intrăm și să eșim din el. De câțiva ani încoace a apucat însă între oameni un nărav nou ce strică acest post. În foarte multe locuri se fac petreceri cu jocuri și beții. Șezătoarele noastre cele frumoase și pline cu povești și povestiri alese s'au schimbat acum de nu le mai cunoști. Le-a schimbat rachiul lui Șloim care îmbată pe cei strănși laolaltă și face beții, bătăi și alte fărădelegi. Aceasta nu e bine pentru că prin acestea nu cinstim, ci ba jocorim postul. Despre acest post a zis Domnul prin Isaia prorocul: «**Nu acest post am ales eu... pentru că în zilele posturilor vă găsiți plăcerile voastre...**» (Isaia 58, 3).

Să ne dăm seama și să ne întrebăm când s'a pomenit așa ceva în vremea bătrânilor noștri. Și pe lângă aceasta să înțelegem că nu trăim vremuri de joc și petreceri, ci vremuri de muștrare și de chemare a Domnului să ne întoarcem. Năcazurile cele multe, greutatea de cari nu mai scăpăm, vremea ce umbliă tot întraeri, sunt toate strigarea lui Dumnezeu «**îndreptați-vă oamenilor!**»...

Nemții au oprit anul acesta și în fărșang jocul și petrecerile pentru vremurile cele grele... iar noi Români jucăm în post. Oare bine-i așa??

Prescura babei.

Era odată o babă bună la Dumnezeu, dar săracă, n'avea nici atâta făină, ca să facă și ea o prescură, să ducă Dumineca la biserică ca ceilalți creștini.

Ca să-și poată împlini această datorie de creștină, s'a pus și a tors cu furca trei zile într'una de și-a cumpărat o leacă de făină de grâu și a făcut o prescură.

Duminecă dimineața trece pe la ușa bordeiului ei cel mai bogat om din sat. — Bădică, du și prescura mea la biserică, îl rugă baba.

Omul la prescura neagră a babei, dar mergând spre biserică, o ascunde sub un gard; li era rușine să o ducă la biserică, ca să nu creadă lumea că i a lui.

La biserică când veni rândul să ducă prescurile creștinilor la altar, crâșnicul aprinde luminile. Și toate ardeau, numai lumina bogătanului se stinge. O aprinde a douaoră, o aprinde a treia oră, dar lumina se stinge de nou.

Sub gard însă lumina babei ardea frumos lângă prescura cea neagră, pentru că Ingerul Domnului se coborâse din ceriu și o aprinsese. Și a stat Ingerul acolo până a trecut frunțașul spre casă, și i-a zis:

— Mai bine zăceai un an de zile, decât să fi făcut păcatul ăsta, pentru că și prescura neagră tot dar lui Dumnezeu este ca și cea albă.

Și a luat Ingerul prescura babei și a dus-o în ceriu. S.

Cum a ieșit recolta anului trecut?

Rapoartele ce s'au strâns din Ardeal spun că: **Recolta grâului** e mulțumitoare. În Banat recolta din anul acesta a întrecut pe cea din anul trecut. **Porumbul** (cucuruzul) a suferit mult din cauza ploilor reci cari au căzut tocmai în luna legatului. **Fânul** se află din belșug și fiind vreme bună la vremea strânsului, anul acesta n'avem fânuri stricate. **Viile** au avut foarte mult de suferit din pricina prea multelor ploii de toamnă. Strugurii nu s'au putut coace destul de bine așa că vinul va fi mai puțin, mai slab și mai scump ca anul trecut. **Arăturile** încă au fost împedecate încâtva de ploii. Din pricina ploilor și a iernii ce a căzut peste noi, sămănturile nu s'au putut isprăvi pe tot locul. Spre lauda lor, țărani cărora li s'a împărțit pământ, au început să-l areze și în lipsa de unelte de lucru, s'au întovărășit mai mulți și și-au cumpărat pluguri și vite. Așa să facă toți!

Evanghelia de Duminică: Pilda Samarineanului milostiv.

Evanghelia de Duminică ne spune cum «un legiuitor» s'a apropiat de Isus cu gândul să-l ispitească și l-a întrebat cine este de aproapele lui. Isus i-a răspuns cu o pildă:

«Un om oarecare a căzut în tâlhari, cari desbrăcându-l pe el și rănindu-l, s'au dus, lăsându-l abia viu. Și după întâmplare un preot se pogora pe calea aceea și văzându-l pe el, a trecut alături. Așijderea și un levit. Iar un Samarinean mergând pe cale, a venit la el și văzându-l i s'a făcut milă de el. Și apropiindu-se, a legat ranele lui, turnând untdelemn și vin; și puindu-l pe dobitoacul lui, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el... Deci care dintru acei trei, ți se pare a fi de aproape celui ce căzuse în tâlhari?» — a întrebat Isus. Legiuitorul a răspuns: «Cela ce a făcut milă cu dânsul. Iar Isus a zis lui: mergi de fă și tu asemenea». (Luca 10, 30-37).

Iată cât de frumoasă este evanghelia de Duminică. Tâlcuirea ei o face și mai frumoasă pentru că această evanghelie cuprinde în sine (închipuiește) întreaga mântuire a neamului omenesc. În chipul omului din evanghelie căzut între tâlhari, sfinții Părinți au văzut pe strămoșii nostri Adam și Eva pe cari tâlharul cel mare: diavolul i-a rănit cu păcatul și i-a desbrăcat de haina nemuririi și a curățeniei sufletești. Omenirea întreagă a purtat această rană și ca un om rănit de moarte veacuri de-a rândul a așteptat mereu pe Acela care să o ridice de jos și să-i vindece rana. În sfârșit a sosit Isus Hristos, Samarineanul cel bun și milostiv care a ridicat omenirea și a tămăduit rana lăsată de Adam. Isus Hristos a venit ca și Samarineanul, după ce «a trecut alături preotul și levitul», adică după ce nici legea și preoții Vechiului Testament, nici învățații și filosofii veacurilor n'au putut să dea omenirii bolnave ceea ce îi trebuia: tămăduire și mântuire sufletească.

Evanghelia ne spune mai departe că Samarineanul a turnat untdelemn și vin peste ranele rănitului. Asta înseamnă că Hristos «ne-a spălat cu sângele său păcatele noastre» (Apocalips 1, 5). Cu untdelemnul darului său și cu vinul sângelui său vărsat pe cruce ne-a vindecat Isus.

Dar să luăm aminte. Isus este și astăzi Samarineanul cel bun și milostiv care se apropie cu milă de ranele noastre cele sufletești. Isus este și astăzi Samarineanul nostru personal, adică al meu și al tău și al tuturor fraților noștri. De câteori tâlharii vieții, păcatele și ispitele, ne-au rănit și pe noi și ne-au lăsat cu sufletul desbrăcat de haina lui cea curată, Hristos s'a apropiat și se apropie cu milă de noi să ne scape din peirea cea sufletească, turnând peste ranele noastre jertfa cea mare a sângelui său.

Crestine! Ai simțit tu cândva lucrul acesta? Ai simțit tu cândva că tâlharii păcatului ți-au rănit și bolnăvit sufletul tău? Te au durut pe tine ranele cele sufletești

și ai simțit tu cândva că numai singur Hristos s'a apropiat cu milă de tine și te-a tămăduit? Dacă ai simțit aceste și le ai pățit, atunci cu adevărat, tu înțelegi evanghelia de Duminică și uitându-te la chipul ei de mai sus, te vezi și te cunoști pe tine însuși a fi în chipul omului rănit pe care îl ridică de jos Samarineanul-Hristos. Crestine! De cumva tu n'ai simțit și n'ai înțeles evanghelia de Duminică și vrei să o înțelegi, fă așa: Cercetează-te, dă ți seama în ce stare te afli tu acum? De te vei simți rănit de tâlharii păcatelor și de vei simți o durere pentru această rană și o dorință vie care să ți umple ochii de lacrimi și să ți deschidă gura să strige: «ridică-mă Doamne» — atunci să ști că Isus s'a apropiat de tine să te ridice și să te mântue.

Iată cât de bun și milostiv este Hristos cu noi. Dar tocmai această bunătate și milostivire cere ca și noi să fim cu milă și iubire față de de aproapele nostru. «Mergi de fă și tu asemenea» a zis Isus legiuitorului și așa ne zice și nouă. Fiecare creștin trebuie să fie, să se facă, mai ales în aceste vremuri grele, un Samarinean milostiv pentru durerile, lipsurile și ranele sufletești și trupești ale de aproapele său. Dar durere, războiul și vremurile grele de acum n'au făcut Samarineni, ci au umplut drumurile de geșeftari. Doară niciodată n'au «trecut alături» creștinii pe lângă durerile semenilor ca cei de astăzi. Lăcomia a umplut lumea de «tâlharii» speculanți cari desbracă cămașa din spatele săracilor, văduvelor și orfanilor ca să facă «câștig» din lacrimile și suferințele lor.

Crestinilor! Priveghiați neîncetat ca să nu uitați darul și jertfa lui Isus, carele ca și Samarineanul cel milostiv din evanghelie se apropie neîncetat de noi cu iubire și mântuire. «Să facem și noi așijderea», adică să ne apropiem și noi cu iubire și ajutor de ranele sufletești și trupești ale semenilor noștri!

I. Tâlcuitor.

Două noutăți cu tâlc.

Lacrimile omoară microbiile...

Un doctor învățat din Londra, A' Alexandru Fleming, a cercetat ani de zile lacrimile omului ca să afle ce fel de materie este în ele. După lungi cercetări acum scrie că a aflat în lacrimile omului un fel de materie ce are putere să omoară microbiile, adică pe acele mici vietăți cari pricinuesc boalele cele grele și le poartă dela om la om (ciuma, holera, tifosul și offică..). Doctorul Fleming a turnat o singură lacrimă într'un milion de microbi și lacrima i-a omorât într'o secundă..

— La asta noi zicem că cele aflate de doctorul Fleming nu sunt ceva nou. Noi știm că lacrimile omului au o și mai mare putere decât aceasta. Lacrimile căinții și părerii de rău pentru păcate ne scapă de boalele cele sufletești și ne curăță sufletul de păcate. O singură lacrimă ferbinte turnată peste un milion de greșale, într'o clipeală le arde și le nimicește. Un milion de doftori nu pot face isprava ce o face o singură lacrimă.

Cetitorule! Ți-ai stropit tu cândva păcatele cu lacrimile părerii de rău ca să cunoști și să simțești ce putere este în lacrimile ochilor tăi??

După aur prin fundul mărilor...

Multe vapoare și-au aflat și își află moartea în valurile mării. Unele din aceste vapoare încerate duceau cu ele sute de milioane bani de aur și multă vreme și-au bătut capul inginerii cei învățați să poată scoate acest aur din fundul mărilor. Acum gazetele aduc știrea că după multe pregătiri de ani de zile, inginerii s'au coborât la o adâncime de 60 de metri în marea unde s'a cufundat vaporul «Lusitania» cu aur mult. Au și scos o parte din aur, dar lucrul merge greu și 10 oameni și-au aflat până acum moartea în această încercare.

La asta noi zicem cu apostolul Pavel: «O voi fără de minte oameni», de ce căutați comori de aur prin fundul mărilor și prin adâncurile pământului când puteți afla aur destul aici pe pământ fără multă căutare și primejdie a vieții». Ascultați unde ne învață sfântul Ioan Gură de aur să aflăm comori de aur:

«Intru îngrijirea de fratele tău cel căzut, tu creștine ai găsit o comoară. Când tu torni în ranele sufletului său untdelemnul învățătorei cei creștinești, când tu îl legi cu blândețe și-l vindeci cu răbdare, prin aceasta ai dobândit comoara cea mai mare.

Când vezi un frate pe calea păcatului, nu trece pe lângă dânsul, ci printr'un cuvânt prietinesc, îl oprește dela calea sa cea rea. O astfel de milostenie este mai bună decât alta, și are mai mare preț, decât mii de talanți de aur, are mai mare preț decât toată lumea cea văzută, căci omul este mai prețios decât lumea.

Cine dă unui păcătos milioane, nu i-a dat așa de mult, ca celce mântuiește sufletul lui, îi abate dela calea lui cea rea și-l întoarce la fericirea cea dumnezeiască. Cine dă săracului, pune capăt foamei; cine îndreptează pe păcătos pune capăt necucericii. Unul slobozește trupul dela răutate, celalalt răpește sufletul lui dela iad. Vedeți, eu v'am arătat cum puteți să câștigați o comoară...

Cetitorule! Ai aflat tu o astfel de comoară??

I. T.

«Scoală-te Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna ta, nu uita pe săracul tăl până în sfârșit... Ție s'a lăsat săracul, sărcanilor tu Doamne fi ajutor» (psalm 7, 32, 34).

